

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και τρίτον αριθμούντες χρόνον
την κλεινήν οικοδομεν γην τῶν Παρθενώνων.

Ἐγκαθίστα καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
εὐτυχίας παντοῦ καὶ λεπτὰ.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ενδιαφερόμενα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Τοῦ Δεκεμβρίου πρώτη,
γάμοι καὶ φαγοποτί.

Χίλια καὶ δεκαπέντε λογαριάζω,
καὶ γὰρ τὸ ζεύγος στίχους ἀρκευεῖζω.

**Τῶν γάμων τελευτή
καὶ φούριας καὶ στρατοί.**

Ἄς ξεκαθοῦν πρὸς τὸ παρὸν
τὰ φλέγοντα ζητήματα,
ποῦ φλέγουν κάθε φλογερὸν
κι' ἀρχίζει κελεύματα.

Ἄς ξεκαθοῦν πολιτικὰ
κι' ἐκείνη μας τὰ ναυτικὰ
καὶ τὰ καταδρόμενα
καὶ τὰλλα τὰ λεγόμενα.

Ἄς ξεκαθοῦν καὶ φοιτητῶν
μεγάλα συναθροίσεις,
καὶ Σύγκλητοι Καθηγητῶν
καὶ μέτρα κι' ἀνακρίσεις.

Ἄς ξεκαθοῦν καὶ τὰ λοιπὰ
τοῦ κράτους γεγονότα,
καὶ νῦν μὲ μούτρα χαρμπὰ
καὶ μούτρα κρηπνὸτα
ἄς ὠνευθοῦν, βρε βλάμη,
τοῦ Πρίγκιπος οἱ γάμοι.

Ἦμνος τοῦς ὀνειάσιους,
ποῦ τοῦς φίλους Ἀθηναίους
ἐξεγείρουσιν πανοικίαι
καὶ πατειοῦν' ἔδω κι' ἐκεῖ.

Ἄστραφιν μεγάλα κάλλη,
λιγερὸι καὶ λιγερὰτε,
ἐπατήθησαν καὶ κάλιοι
καὶ χιονίστρας τρυφεράτε.

Μπονκαπάρτηδες, Βαρόνοι, πλοῦθος εὐγενῶν ἐν τέλει,
ἕνας κόσμος, κουρελι,
ποῦ δὲν σπύγγεται πολὺ
γιὰ νὰ βγάλη τὸ καρβέλι.

Κι' ὅλο τοῦτο τὸ συνάφι
βουτημένο σ' τὸ χρυσάφι,
σ' τὸ σιρῆτι, σ' τὸ γαλότι,
ποῦ τὰ μάτμα μας θολώνει.

Τι περιγραφή νὰ κάνω,
Περικλέτο κακομοίρη;
τὰ μπερδεύει καὶ τὰ γάμω
μὲς σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι.

Τι χρῆσι καὶ τί μεταξί,
τί στερρὸ, τί καπελίνο...
μὰ ποῦ νάβλεπες κι' ἐκείνο
τὸ περίφημο τιάμαξί,
ποῦ τ' ἔραβεσε τὴν Μαρία,
τοῦ Γεωργιάκη τὴν κυρία.

Ἐξὴ κέλητες βαρβάντοι
τὸ τ' ἔραβεσαν, γουρλομάτη,
κι' ἄρχετο γοργὴ κατόπιν ἐρεπτικὰ καθάλαριαι
καὶ λῆος καὶ μαγγοραΐαι.

Τι κερότακ, βρε σιροῦνη...
πῶς γὰρ αὐτὴν δὲν θ' ἀπορήσει;
λένε κι' ὁ Σαμπῶρ μὲ τούτη
πῶς ἐμπήκε σ' τὸ Παρίσι.

Κι' ἐν ἡ μοῖρα σουρὴ γράφει, Περικλέτο δασυγῆ,
νὰ γενῆς κερότακ πτόμα,
εὐχῶ νὰ σὲ κάνουν λωδομα
τέτοις ἀμαξίας τροχοί,
κι' ἔχι μόνικπο χυδαῖο καὶ χυδαία παλαιοῦστα,
ποῦ ποτὶ δὲν μ' πῆκε μίσκ
μῆτε μία Πριγκηπίσσα
καὶ Βασιλίσσα κι' Ἀδούστα.

Πρέπει νάσαι, Περικλέτο, μέγας νοῦς Ὀμηρικῶς
γιὰ νὰ κόψη καὶ νὰ ράψει
κι' ὅλα νὰ πᾶ περιγραφή
ἔτσι περιστατικῶς.

Διαβάνει τόση καλλονή κι' ευγένεια κι' χάρις...

ἢ νόρη μὲς' στὴν ζαχὰ κι' ὁ Γεωργὸς καθβαλάρης.

Μὲ τῆλογο κι' ὁ Βασιλῆας, μὲ τῆλογο κι' ἐκεῖνος

ὁ νέος Κωνσταντῖνος,

μὲ τῆλογο κι' οἱ Πρίγκηπες, κι' Ἄνδρες κι' Χριστόφορος,
καὶ κάποιος μ' ἔσπραγγε νὰ δῆ γυδαῖος ἀνυπόφορος.

Μὲ λιγερὴ κορμοστασιὰ
καθβαλὰ πᾶν στὴν Ἐκκλησιὰ
νὰ κάνουνε τὸν γάμο,
κι' ἐγὼ κυλιέμαι χάμω.

Περνεῖ κι' ὁ κύριος Σκουζῆς ὁ τῆς διπλωματίας
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ὁ χρυσοπλουτάτος,
κι' ὁ κύριος Σιμόπουλος ὁ περισσευματίας
ἐπάνω σ' αὐτοκίνητον διαβάνει κοτσονάτος,
κι' εὐγε φωνάζει πρὸς αὐτὸν λαὸς τῆς Ρωμησοσύνης,
πούγινης πάλιν ζήτημα τυρλῆς ἐμπιστοσύνης.

Ἰδοὺ κι' ὁ Βοκοτόπουλος μὲ χρώμα ραδινὸν,
μπομποποκι' σ' τὰ μπομποπούκις...

Π. — Ἀλήθειαι, βρέ, τί γίνεται καὶ γὰρ τὸν Ραδινὸν,
πούρχγε τὰ χαστούκις;

Φ. — Ἰδοὺ κι' ὁ Βοκοτόπουλος... περνεῖ μὲ τὰ καλά του,
ποὺ κάθε τόσο σ' τὴ Βουλή
τοῦ παραρριχνοῦνται πολλοὶ
καὶ ὄρισκει τὸν μπελῆ του.

Οὐ μὴν κι' ὁ Στεφανόπουλος; σ' τὴν τελετὴν παρίστη

μαζὶ μὲ τοὺς τρανοῦς,
Ἰσραηλίτης ἀγαθός, ἐν ᾧ μικρὸς οὐκ ἔστι
σὺν τὸν δικὸν μας νοῦς.

Ἄνάμεσα σὲ τρικαντά, σὲ φράκα καὶ γαλόνια
κι' ὁ τῆς Παιδείας ὑπουργὸς περνεῖ καμαροφύδη,
σκορπίζωντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ παγοῦτατα καπόνια
καθῶς ἐκείνο, πούρχγε σ' τὸ Πάλλας ὁ Μπουφίδης.

Κι' ἐκραύαζε λαὸς ὄργων

σ' τὸν κύριον Πρωθυπουργόν :

Ἐσὺ, νυμφίε τῆς Ἀρχῆς, πνευματικὸς στερέωσον
Συμβούλους πρωτομάρτυρας καὶ σ' τὴν ἀρχὴν ἐδραΐωσον.

Σὺ ποὺ καὶ Στόλους σκέπτεσαι νὰ κᾶνης καὶ Σρατοῦς

ἀθηνῶν Οὐλῶνων,
ἰδὲ καὶ τοὺς Συμβούλους σου κι' ἀξίωσον αὐτοὺς
ἀκτινωτῶν στεράνων.

Καὶ τῆς Βουλῆς ὁ Πρόεδρος διαβάνει μὲ βελαδά,
ποὺ τώρα διεσάλπισε καθ' ἕλην τῆς Ἑλλάδας
τὰς σκέψεις τὰς Βασιλικὰς περὶ τῶν Ναυτικῶν,
καὶ θεωρεῖται γεγονός ἐκ τῶν σημαντικῶν.

Καὶ μερικοὶ μᾶς βεβασιῶν αὐθεντικῶς, κολλήγα,
πῶς μᾶς τὰ διεσάλπισε κατ' ἐντολὴν τοῦ Ρήγα,
πλὴν ἄλλοι μὲ παροξυσμὸν μᾶς βεβασιῶν πολλῶν
πῶς μόνος τ' ἀνεκοίνωσε καὶ δίχως ἐντολῆν.

Οὐχ ἦτον καὶ τὸ δεύτερον, καμμένε, καὶ τὸ πρῶτον
τὰ μάλ' ἀντιστρατεύεται κατὰ τῶν καθεστῶτων,
καὶ κρίνετ' ἐπιλήψιμον ἀπὸ τοὺς τυπικοὺς
κι' ἐπιλήφιας ἔφερε στοὺς ἐπιληπτικούς.

Κι' ἐγὼ φωνᾶω, φαρλάτῃ,
καὶ πᾶς σοφρόνης κρίνω
πῶς πρέπει ζήτημα κι' αὐτὰ
νάινι τὸν ὑπευθύνων,
καὶ στρατεύμ' ἀξιόμαχον καθὼς καὶ Ναυτικὸν
πρέπει νὰ γίνῃ νόμιμον καὶ Συνταγματικόν.

Καὶ κρίνεται, βρέ Περικλή, καλλίτερον ἀπ' ἄλλου;
νὰ μείνωμεν διὰ παντὸς χωρὶς Στρατοῦς καὶ Στόλους,
παρὰ νὰ παραβλέψωμεν καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
ἀπὸ τοῦ κράτους τοὺς θεσμοὺς καὶ μίαν γῆρα τὰ μόνον.

Καλλίτερον ν' ἀφήσωμεν σ' τὴν ἔρημον τὰ κῶλα
παρ' ἀξιόμαχον κι' ἑμεῖς νὰ γίνωμεν καθ' ἕλα
ὄσιους παραβλέποντες θεσμοὺς σὺν παραβλῶπες...
μ' πῆκε μὲς' σ' τὴν Μητρόπολι λοιπὸν ὁ Βασιλόπαις
μετὰ τῆς Μπονοκάρτη,
τῆς ἀρχιθείσης ἄρτι.

Κι' ὁ Βαλεδάμ' παρέστη' στοὺς γάμους ὁ Δανός,
ποῦναι τοῦ Βασιλῆα μᾶς αὐτάδελφος κλεινός,
μὰ κι' ἡ Βιλιβὲ παρέστη καὶ μία Βαρωνίς,
ποὺ θὰ γενουθε τῶρα ἴδιοι μᾶς συγγενεῖς.

Κι' ἐξῆγε, Περικλέτο, σὲ κάρης ἐξεχούσας
τῆς νόρης ὁ γονεὺς,
γραμμικῶν σακαπνεύς,
ποὺ λὲν πῶς θεραπεύει μὲ ἔηλον καὶ τὰς Μούσας.

Κι' ὅταν, Ρωμηγοὶ μου μπουφοί,
τὸν ἔχης τὸν μαγκούφει,
ὄλα τὰ θεραπεύεις κι' ἀπ' ἄλλου θεραπεύεσαι
καὶ τρυφερῶς θαπτεύεσαι.

Μετέγχε δὲ τῆς τελετῆς
καὶ κάθε ρέκτης Βουλευτῆς
καὶ Μιχαλοῦς χρεώστης.

Μὰ δὲν εὐρίσκετο παρὼν
εἰς τὸν ἐπίσημον σωρὸν
κι' ὁ Δουξ ὁ τῆς Ἀόστης.

Κι' ἐγὼ, φίλε Περικλέτο, τῶν Ρωμηῶν κρηναριὸν,
ἔδλεπα μὲ φλέγον βλέμμα
μὰ τῶν εὐγενῶν τὴν κόρμα,
μὰ τὸν Γεωργό, μὰ τὴν νόρη, κι' ἄλλη τὸ Συμπεθεριὸν.

Τὸ μυστήριον τελεῖται
καὶ σκουντεζοῦνται συμπολιταί.
Στὴν Μητρόπολι τί ζῆσθη,
τί κερὰ πολυελαίων!..
ἀφανῆς ἐκεῖ παρέστη
κι' ὁ μεγάλος Ναπολεὼν.

Μόνος ἀπὸ τὸ λεροῦσι
ἐν τῷ μέσῳ συγγενῶν
εἶδα τὸν Κορκακῶν
νὰ προβαίνῃ μὲ τὸ μούσι.

Τί σκουντεῖς, σὲ κᾶποιον λέω, ποὺ φοροῦσε τρικαντό...
μωρ' ἐγὼ σκουντῶ; μοῦ λέει... μὲ σκουντοῦνε καὶ σκουντῶ.

Πότε σὲ σκουνοῦσαν φράκα,
πότε πάλι σακαράκα,
πότε ντόπιος, πότε ξένος
ἀπὸ σοῦ κι' ἀπὸ γένος.

Ποῦ νάβλεπες τὸ φόρεμα τῆς νόμφης μας, βερέμην...
αὐτὸ δὲν περιγράφεται καὶ μ' Ὀυλέμα καλέμιν.
Καὶ θηλυκῶν κ' ἀρσενικῶν ἐγάνωσε μραλά...
νά τῶχες, Περικλέτο μου, νά τῶχνες φιλά.

—
"Ὅλοι τὸ χειροκρότησαν
καὶ τὸν γαμπρὸ τὸν ῥώτησαν:
ὡς σύζυγόν σου νόμιμον καὶ προσφιλέη κυρίαν
τὴν θέλεις τὴν Μαρίαν;
Κ' ὁ Πρίγκηψ, κουνενέ,
προθύμως εἶπε ναι.

—
Καί τὴν Μαρίαν ῥώτησαν, τοῦ Μποναπάρτη κόρη:
θέλεις ὡς ἄνδρα νόμιμον τοῦ Βασιλέα τῆ γῆ;
οὐ τοῦς εἶπε Γαλλισσι
κ' ἡ Μποναπάρτη γελαστῆ.

—
"Ἦσατ' ἄφρονες, φάλλον ἱερῆς
καὶ Μητροπολίται,
Ἦσατ' ἄφρονες, φάλλον ἐν χοροῖς
λαϊκοὶ κ' ἑπληταί.

—
Βαροὺν γράν-κάσσις καὶ μπασαβόλαις,
εὐγονταὶ μάννας καὶ θυγατέρες,
καὶ σ' ὁ δικά μας φωνάζουν δλαῖς
καὶ ραίνουσι ρόδα καὶ μπομπονιέραις.

—
Τὸν φινειῶν καὶνε λαμπάδες,
γλυκοφλειοῦνται κ' ἡ συννυράδες,
κ' ὁ Ναπολεωνταὶ
'στὴ φασαρία
πηγαίνει λέωντας:
ἀβε Μαρία.

—
Βαροὺν καμπάναις, χαρὰ μεγάλη,
χαίρουσι μαζί μας κ' ὁ φίλοι Γάλλοι,

—
μὲ τὴν Ἑλλάδα σιγ' ἢ Γαλλία,
βροντοῦν δικά μας καὶ ξένα πλοῖα.

—
Στεφάνια γάμων εὐλογημένα,
κανόνια πέφτουσι εἰκοσιένα,
κ' ἐγὼ φωνάζω μόνος περὶ οἶο.
γιατὶ δὲν πέφτουσι εἰκοσιῶδο;

—
'Ὁ γάμος τέλειωσε, καὶ σ' τὸ ζευγάρι
καθίνας εὐχεταὶ πολυτεχνίας,
πάντα τοῦ μέλιτος γλυκὸ φρεγγάρι,
χαρὰς ἀμέτρηταις κ' εὐδαιμονίας.

—
Τοῦ γάμου τέλειωσε τὸ πανηγύρι,
τὸν Ναπολέοντα βλέπω ξιφάρη,
τρέχει καὶ πάλι καθβαλάρια,
κ' ὅλοι φωνάζουσι ἀβε Μαρία.

—
Ἔφωκαν κ' ὅλοι προῦγοντες τοῦ θρόνου Γπουργεῖο
κ' ἡ Μποναπάρτη γίνηκε κυρία Γεωργίου,
κ' ἔτσι τοὺς γαμπροὺς, Περικλῆ, λαμπρῶς ἐπανηγύρισαν
καὶ κατὰ τάξιν ἔπειτα Μελχοισεδεὶ ἐγύρισαν.

—
Ἔλα' σ' Ἄνάκτορα κ' ἐμῆς νά πάμε, Περικλέτο,
κ' ἴσως κανένα καὶ σ' ἐμῆς νά ρίξουσι κούφτο.

—
Πάψε νά κλαῖς τὴν μοῖρα σου,
μὲς στὴ χαρὰ τοῦ γάμου,
καὶ πάρε σὺ τὴν λύρα σου
κ' ἐγὼ τὸν ταμποῦρ μου.

—
Μοῦνζῶσε τῶρα, ρουκ κρε,
τὸν κόσμο τὸν ἰνῶμα,
κ' ἔλα σὲ τούτῃ τῇ χαρᾷ
νά πρῶμε καὶ νά ῥῶμε.